

Αγία Μαρία η Αιγυπτία (3ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Προς τα τέλη του βίου της, κατά τη διάρκεια της Μεγ. Τεσσαρακοστής, συνέβη, κατ' οικονομίαν Θεού, να πλησιάσει στα μέρη που ασκήτευε η πολύαθλη κόρη της μετανοίας, ένας διαπρεπής και άγιος ασκητής, ο Αββάς Ζωσιμάς, «ο μέγιστος εν πατράσι και σοφός», προς αναζήτηση περισσότερης ησυχίας στη βαθύτερη έρημο, όπως συνήθιζαν να κάνουν τη Μεγάλη Τεσσαρακοστή οι ασκηταί της εποχής εκείνης, κατά τις οδηγίες του Αγίου Ευθυμίου του Μεγάλου. Τον Ζωσιμά αυτόν η μακαρία Μαρία εκάλεσε με το όνομά του! Ο άγιος εκείνος άνδρας, του οποίου, ας σημειώσωμε παρενθετικώς, η μνήμη εορ-τάζεται στις 4 Απριλίου, αντιλήφθηκε αμέσως ότι είχε μπροστά του ένα αγιασμένο σκεύος εκτάκτου χάριτος του Θεού, μια θεοφόρο ψυχή, η οποία είχε αποκτήσει σπουδαία χαρίσματα αγιοπνευματικά και είχε πλησιάσει την τελειό-τητα, και της εξήτησε να τον ευλογήσει και να του πει λόγο ωφέλιμο προς σωτηρίαν.

Εκείνη, απεναντίας, εξήτησε με ευλαβή επιμονή τη δική του ιερατική ευλογία, διότι εγνώρισε υπερφυσώς, με διορατικό χάρισμα, ότι ήταν ιερέυς, παρά το ότι αυτός δεν έφερε διακριτικά της ιερωσύνης, και του έκαμε γενική εξομολόγηση του βίου και της πολι-τείας της, με κρουνούς δακρύων. Του εξήτησε μάλιστα να συναντηθούν ξανά το επόμενο έτος στην όχθη του Ιορδάνου και να φέρει τα Άγια Μυστήρια για να την κοινωνήσει. Όντως, το επόμενο έτος έφθασε ο ιερός Ζωσιμάς στον Ιορδάνη με την Θεία Κοινωνία. Η Μαρία τον είδε από απέναντι, έκαμε τον σταυρό της, περπάτησε πάνω στα νερά του Ιορδάνου σαν να ήταν ξηρά, όπως κάποτε ο Χριστός είχε περπατήσει πάνω στη θάλασσα! Διέβη κατ' αυτό τον θαυμαστό τρόπο τον ποταμό και ήλθε προς τον Όσιο.

Εκοινώνησε το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου, «εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον», είπε τα λόγια του Αγίου Συμεών του Θεοδόχου: «Νυν απολύεις την δούλην Σου Δέσποτα, κατά το ρήμα Σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου το σωτήριόν Σου κ.λπ» κι έφυγε από προσώπου του ιερομονάχου, παρακαλώντας τον να ξαναπάει τον επόμενο χρόνο. Όταν εκείνος ξαναπήγε, είδε κι έζησε πράγματα καταπληκτικά! Βρήκε το λείψανο της εν τω μεταξύ αποθανούσης (κοιμηθείσης εν Κυρίω, είναι σωστότερο να πούμε), Οσίας, κατακείμενο σε κόσμια καταστολή, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος και το πρόσωπο γυρισμένο προς την Ανατολή. Δίπλα, στο χώμα, ήταν χαραγμένα τα γράμματα: «Πάτερ Ζωσιμά, θάψε εδώ το σώμα της ταπεινής Μαρίας. Απόδοσε στο χώμα ό,τι του ανήκει. αφού προσευχηθείς για μένα.

Απέθανα την 1^η Απριλίου, το ίδιο βράδυ του Πάθους του Κυρίου και Σωτήρος ημών Ιησού Χριστού, αφού με εκοινώνησες τα Άχραντα Μυστήρια». Επί ένα ολόκληρο χρόνο η φθορά σεβάσθηκε το τίμιο λείψανο της μεγάλης Αγίας προς δόξαν Θεού και στηριγμό του αγίου Ζωσιμά, αλλά και ημών. Εκεί που ο Όσιος σκεφτόταν πώς να σκάψει, διότι δεν είχε μαζί του σκαπτικά εργαλεία κι έπρεπε να πορευθεί είκοσι ημερών δρόμο μέχρι το Μοναστήρι του για να φέρει, ήλθε ένα λιοντάρι, το οποίο αφού έγλειψε τα άκρα των ποδιών της Αγίας, έσκαψε με τα νύχια του έναν λάκκο, όπου και την τοποθέτησε ο Αββάς Ζωσιμάς, και πάλι το λιοντάρι ανέλαβε να την καλύψει με χώμα.

Θα πουν ίσως οι ορθολογιστές: -Μα συμβαίνουν αυτά; Δεν είναι λίγο υπερβολικά, λίγο μυθικά; Απαντούμε: Πάντοτε ισχύει η αρχή: «Θεός όπου βούλεται νικάται φύσεως τάξις!». Στην Πίστη υπάρχει το θαύμα! Ο πιστός δεν εκπλήσσεται, διότι ζει μέσα στον χώρο του θαύματος πάντοτε. Δέχεται το θαύμα και το χαίρεται, στηριζόμενος από την έκτακτη επέμβαση της Χάριτος, και δοξάζει τον Θεό, ο Οποίος επενέβη θαυμαστώς. Αλλ' εν προκειμένω υπάρχει και κάτι άλλο. Η μακαρία Μαρία, με τη βαθεία της μετάνοια, και την πολλή προς τον Θεό αγάπη της, και τον φιλότιμο, μέχρις αληθινού μαρτυρίου, αγώνα της, είχε φθάσει, με τη χάρη Θεού, στην προπρωτική εκείνη κατάσταση, τότε που και τα θηρία ήσαν φιλικά προς τους Πρωτοπλάστους, διότι δεν υπήρχε στη μέση η αμαρτία μας, η οποία και τα ζώα αγρίεψε και τα έφερε σε έχθρα προς τον άνθρωπο, και την κτίση όλη έκαμε να συνοδώνει και να συστενάζει με τον παραβάτη των εντολών του Θεού!

Αυτή περίπου είναι η εικόνα ενός προσώπου, το οποίο αφού εθήτευσε δεινώς στην αμαρτία, ευαρέστησε κατόπιν τον Θεό διά τελείας και υποδειγματικής μετανοίας και χαριτώθηκε πλούσια, κατ' έφαρμογήν του «ού δε επλεόνασεν η αμαρτία υπερεπερίσσευσεν η χάρις». Κι επειδή όλοι είμαστε αμαρτωλοί, «πολλά γαρ πταίομεν άπαντες», εν λόγω, εν έργω, εν διανοία, καθημερινώς, προδήλως ή

λανθανόντως, άλλοτε θεληματικά και άλλοτε αθέλητα, και κινδυνεύουμε έτσι την από του γλυκυτάτου Κυρίου μας φριχτή και αιώνια διάσταση, και επειδή «δεινόν η ραθυμία, μεγάλη η μετάνοια», καλό θα ήταν να μιμηθούμε κατά δύναμιν την Αγία Μαρία και να προσπέσωμε εδαφιαίως στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό, και να Τον

της πρώην μαχλάδος
αίρωσ αρχή μετανοίας,

(Επισκόπου Ιωσήφ Α. Χαρκιολάκη, Μητροπ. Προικονήσου, «Κεράμιον Ὑδατος», εκδ. Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Μήλεσι 2014, σ. 183-195).